

מדרג
לחידוד
המחשבה בעמוד 4

מעניין הפרשה

פרשת תזריע- מצורע | תש"פ

תוכן עניינים

דברי תורה לפרשת השבוע- 1

דברי הספד מהרב הראשי לישראל הרב דוד לאו שליט"א על הרב אליהו בקשי דורון זצוק"ל- 2

לקראת יום העצמאות- 2

פרקי אבות- 3

הרב אשר קובלסקי שליט"א- על הקורונה- 3

לחידודי- 4

פרשת תזריע

בסי' שער השמים (לרבי גרשון ב"ר שלמה, חתנו של הרמב"ן, מאמר שמיני כה:) כי "ועל הרוב לא תוליד נקבה אחת ממין האדם כי אם וולד אחד, ולפעמים שנים, ובמצרים לפעמים שלושה או ארבעה, ולא תוליד בגבורות כי אם חמישה ושבעה, וכבר נראה באשה אחת שילדה עשרים בנים, חמשה בפעם אחת (כל לידה) וחיו רובם.

ומפורסם בפי ההמון בדורנו זה כי בעיר ארדלי ילדה אשה אחת ט' בנים ביחד". ובסי' מדרש תלפיות (ענף חידושים ליקוטים מסי' צמח דוד) מספר שבכפר ליד קראקא היה לאיש אחד מאשה אחת 36 בנים, חיים כולם בזמן אחד. בעיקרי הד"ט (דיני מילה סי' כח אות ה') הביא מסי' פחד יצחק (אות מ'), שדן אם מוהל יכול להיות שוחט, והביא מעשה ממוהל ששגג ובירך "על השחיטה" במקום "על המילה" ימת התינוק מיד, וכתב שיש לחוש לזה ולא לאחוז בזה ובה. אולם הביא שם מהיעב"ץ בסי' ברכות שמים (יב.) דאין לחוש לזה רק צריך לזהר שלא יכשל.

בשו"ע יו"ד הל' מילה (רסח, א) כתב שיש נוהגים שבברית מילה נוטלים הדס ביד ומברכים עליו ומריחים בו.

ובסי' כורת הברית (מובא באוצר הברית ח"ב עמ' ש"ו) כי טעם למנהג זה, ע"פ מש"כ בסי' מעבר יבוק (עתר ענן הקטורת פ"ה ד"ה וכן ליל), "שכל העם ההולכים לברית מילה הם כמקבלים פני שכינה הבאה להופיע מאורה על כל המטפלים במצוה ההיא, ויש להם תוספת נשמה גם כן, לכן אמרו שיום טוב שלהם הוא כמו שביום טוב יש נשמה יתירה".

ולפי"ז כתב שם, שאם בשעת הברית יש נשמה יתירה, א"כ בגמר הברית מסתלקת הנשמה יתירה, והלכך יש לברך על הבשמים כמו שמברכים במוצאי שבת. (קב ונקי)

"והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא" (יג, מה)

יסוד גדול אומר הש"ה הקדוש: "וטמא"- אדם שמוצא כל הזמן טמאות וחסרונות אצל אחרים, "טמא יקרא"- סימן שהוא עצמו טמא!!! כי כבר הורונו חז"ל הקדושים "כל הפוסל- במומו פוסל"! ובאותו סגנון אפשר לפרש את מאמר חז"ל: "המוציא מחברו עליו הראיה". "המוציא מחברו"- אדם שמתעסק כל הזמן במציאת חסרונות ובעיות אצל אנשים, "עליו הראיה"- ראה עליו בעצמו שהוא מלא אותם המומים שמנסה למצא בזולת!

"וְצִוְהָהּ הַפֶּהָן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צַפְרִים חַיִּים טְהוֹרִים" (ויקרא י"ד, ד')

וכתב בעל הטורים, שתי ציפורים על שם (משלי כז, ח) כְּצִפּוֹר נוֹדְדָת מִן קִנְיָה כִּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְקוֹמוֹ. וכתוב במצורע (לעיל יג, מו) בדד ישב, לכך טהרתו בצפרים, ע"כ. וראה בפי' הגר"א (על משלי שם) שכתב וז"ל: כמו ציפור הנוודת מקנה אז מקוננת מאוד על היותה נעה ונדה, כן איש הנווד ממקומו.

ואמר "קנה" ו"מקומו", וההבדל הוא ש"קנה" דרך ארעי ו"מקומו" הוא מקום קביעות. והענין כצפור וגוי האדם המתפלל תמיד ופעם לא התפלל דומה בעיניו כאילו לא התפלל מעולם, כן איש הלומד תמיד תורה ופעם אחת לא למד אז הוא כמו מבלבל ונווד. ואמר אצל תפלה "קנה" ואצל תורה "מקומו" כמ"ש מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל, ע"כ. (קב ונקי)

דברי הספד מהרב הראשי לישראל הרב דוד לאו שליט"א על הרב אליהו בקשי דורון זצוק"ל

ונתעלה להיות ראשון לציון רב ראשי לישראל שגם כאן המשיך הלאה הלאה להפיץ בארץ בתפוצות דמות רב שהיה רבם של רבנים רבים וגם אחרי פרישתו

ממשיך הלאה בעצה ובתבונה להיות מדריכם של רבנים ולגדל תלמידי חכמים שיהיו רבנים ואנחנו מבקשים היום "רבנו של עולם נטלת מאיתנו במגיפה הקשה הזאת נטלת מאיתנו דורות קודמים אנחנו מסתכלים ורואים את הדורות הקודמים את אלו הסבים הסבתות המבוגרים שמשתלקים מהעולם ועכשיו נטלת מאיתנו גם עטרת תפארת ראשון לציון אתה

נטול מאיתנו בכאב גדול אנחנו מבקשים ממך רבנו של עולם שאומר לצרותינו די והסר מגיפה מנחלתך זכנו בורא עולם שאת החג נוכל לחוג בשמחה גם עם כל הכאב ועם כל הצער על אובדנו של מורנו ורבנו והוא יהיה מליץ יושר לאחוז בכיסא הכבוד ולבקש שיאמר לצרותינו די, וימחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים".

מורי ורבותי ורבותי זה כאב גדול אנחנו עומדים כאן ליד מיטתו של מורנו ורבנו שזכינו קרבה גדולה לראות אותו כאבא כמחנך כמורה הוראה כמורה דרך לרבני

ולדייני ישראל לאורך שנים רבות חג היום אבל מדובר בחכם גדול ולכן אני מבקש להזכיר לכולנו אליהו הנביא בין השמים שמשבחים אותו זה איש שחו אחרי ה' הוא האלוקים אחרי אליהו הנביא עם כל הניסים והנפלאות הוא מחייה מת הוא מוריד אש מהשמים בהר הכרמל הוא עושה דברים מופלאים כל כך ולמרות כל זאת שחו אחריו הוא ידע להפנות את

לב כולם לאבינו שבשמיים הוא ידע להפנות את כולם ולומר שידעו כולם ה' הוא האלוקים שידעו כולם ויצביעו על האצבע הנכונה וידעו שאכן יש בורא לעולם הרב אליהו בקשי דורון מהיום שמבית גדל ונתעלה באנשים לאביהם שבשמים הוא משם מבית יש הוא יושב בחיפה ויושב בראשות של בית דין ומגדל תורה ומחנך אנשים ומקרבן לאבינו שבשמים והנה עלה

לקראת יום העצמאות

- א. בשנת תשמ"ג, כשהוכתר מרן הרה"ג מרדכי אליהו לראשון לציון בבית הכנסת רבן יוחנן בן זכאי בעיר העתיקה בירושלים, הוא אמר את הדברים הבאים: "דורנו זה הוא דור הגאולה והישועה שעליו נאמר בשי"ס (סנהדרין צח ע"א): ואמר ר' אבא: אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר ואתם הרי ישראל ענפיכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראלי (יחזקאל לו, ח). והסביר רש"י ז"ל, כשתיתן ארץ ישראל פירות בעין יפה, אז יקרב הקץ ואין לך קץ מגולה יותר. וב"ה אנו רואים היום שארץ ישראל נותנת פירותיה בעין יפה, ופירותיה משובחים וטובים".
בהמשך הדברים אומר הרב: "הדבר החיובי והיסודי בהקמתה של מדינת ישראל הוא קודם כל הסרת שלטון זר בארצנו. לכך התפללנו. אבל כלל עם ישראל התפלל גם לגאולה שלמה ואמיתית, דהיינו לתקופה שבה ילא ישא גוי אל גוי הרב ולא ילמדו עוד מלחמה. אבל כל זה לא מעיב על השמחה האמיתית שזכה לה דורנו כשאין עלינו שלטון זר, נמשיך להתפלל ולקוות לבואו של המשיח במהרה".
- ב. בספר "קול התור" (מהדורת תשנ"ד, פרק ה, עמ' 114-113) מסופר שבשנת תקע"ב עלו לירושלים שבע משפחות מתוך הקבוצה של משפחות תלמידי הגר"א שגרו אז בצפת. בירושלים היו אז כעשרים יהודים ספרדיים ותשעה יהודים אשכנזיים, זו הייתה כל האוכלוסייה היהודית בירושלים. באותה שנה, התחילו תלמידי הגר"א להקים בית מדרש על שם הגאון מוילנא, שקראו לו: "בית מדרש אליהו", ובהנחת היסוד הזאת לבית המדרש הם התחילו לבסס תכניות של בנייה בירושלים. באותה שעה שהם הניחו את היסוד הייתה להם תחושה שנפתח חלון במחיצה שהפסיקה בין ישראל לאביהם שבשמים מאז חורבן בית המקדש, וכך הם כותבים: נראה לנו תלמידי הגר"א בגוונן נהירין כי באותה שעה נפתח החלון הראשון של מחיצת הברזל לחבור זכות של ברית אבות... שהיה נפקס מחורבן בית המקדש ואותו היום היה יום ה"עשרים בעומר" שהוא יסוד דתפארת כידוע ליודעי חן.
יום זה היה ביום כי לעומר בשנת תקע"ב. כי לעומר כידוע זה ה' אייר, היה זה התאריך של יום העצמאות, לפני כמאתיים שנה. אמור מעתה: אם בהנחת יסוד לבית כנסת נפתח חלון במחיצת הגלות, כמה חלונות נפתחו בה' באייר תש"ח, ביום הקמת המדינה, וכמה חלונות נפתחו מאז בזכות אותו היום. על יסוד זה נאמר שביום ה' אייר תש"ח, לא רק נפתח חלון, אלא נפרצה המחיצה, או לכל הפחות נפתחו פתחים גדולים מאוד במחיצה הזאת שהפרידה בין ישראל לאביהם שבשמים במשך כל שנות הגלות. גם כפשוטו, בה' באייר נפתחו השערים ויהודים יכלו לבוא לארץ ישראל, וכשהגוף יכול לבוא לארץ ישראל גם הנשמה יכולה להגיע.

הוּוּ זְהִירִין פְּרָשׁוֹת, שְׂאִין מְקַרְבִּין לֹו לְאָדָם אֶלָּא לְצַרְדָּ עֲצָמָן. נְרָאִין פְּאוּהֵבִין בְּשַׁעַת הַנְּאִתָּן. וְאִין עוֹמְדִין לֹו לְאָדָם בְּשַׁעַת דְּחֻקָּו:

אומר הרב מעשה אבות שליט"א שרבן גמליאל מחדש לנו להיות זהירים בדבר רשות, כלומר כל שהוא לא חיוב או מצווה אלא יש רשות והיתר לאדם לעשות, יכול הוא להימשך אחריו בלי חשבון ובלי גבול עד שיהיה נבל ברשות התורה. אומר רבן גמליאל דע לך שכל הנאת העולם הזה הם נסיונות לאדם. כל המותרות והשפע והחייכ הטובים זה נסיון לא קל, אל תימשך אחריהם "כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה" רח"ל. הגמרא בשבת שואלת שוחט בשבת משום מה חייב? איכה דאמרי משום צובע ואיכא דאמרי משום נטילת נשמה. ושני הדברים אחד הם. ואומרים בעלי המוסר שוחט הוא יצה"ר והוא צובע לאדם את כל התאוות ואת כל הבלי העולם הזה בצבעים יפים זוהרים ומפתים וכשאדם מתפתה ונכנס לביצה הטובענית הזו, שוחטו היצה"ר ונטל נשמתו, רח"ל.

ומטעם זה החמירה התורה עם בן סורר ומורה ואמרה עדיף ימות זכאי ואל ימות חייב. וכי מה חטאו ומה פשעו?. האם בגלל שאוכל תרטימר בשר ושותה לוג יין איטלקי בשביל זה חייב מיתה?. אלא ירדה התורה הקדושה לסוף דעתו ואמרה שאם ירגיל עצמו בתענוגות אלו, כשיחסרו לו יעמוד בפרשת דרכים וילסטם את הבריות, לכן עדיף שימות זכאי ולא ימות חייב. עד כדי כך ההרגל לדבר הרשות מסוכן שהחמירה התורה בזה.

החכם באדם פותח את ספרו קהלת "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל", העולם הזה נראה כאילו יש בו ממש, אבל הכל למראית עין בלבד אחרי כמה שניות הכל נמוג. ועוד פירוש: הבל הבלים בלשון ציווי תהביל את ההבל. דבר שהוא הבל ורעות רוח תחשיב אותו ותתיחס אליו בהתאם. למה?? שנראים לאדם כאוהבים וכדברים מועילים לו אבל למעשה אין עומדים לו לאדם בשעת דוחקו. בזמן שהקב"ה יעסעע עליו, כמו שנאמר "לא יועיל הון ביום עברה" (משלי יא, ד). לא כן דברים רוחניים שמקרבים את האדם לבוראו ומזכים ועומדים לימינו בשעת דוחקו דהיינו בעולם הבא, שנאמר "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך" (ישעיה נח, ח). **(בני בנימין)**

הרב אשר קובלסקי שליט"א - על הקורונה

הימים שאנו בעיצומם, ימי מחשבה והתבוננות הם. 'לך עמי בוא בחדריך', כל איש ואיש מתכנס בביתו ומפנה את תשומת לבו פנימה, מנסה להבין מה עובר עלינו, על מה עשה ה' ככה, מה קורה בעולמנו בימים טרופים אלה.

כל בעל נפש מרגיש וחס משמשים מדברים איתנו, מעוררים את תשומת הלב שלנו, מבקשים שנעמיק לברר על מה ולמה הסער הגדול הזה. אלו ימים בהם נגיף קטנטן, מזערי ופצפון, הופך עולמות ומשבש סדרי יקום.

אלו ימים בהם כל אחד רואה בעיניו עד כמה יש מי שמנהל את העולם, מוביל יצור אפסי להשבתת מדינות ענק. פתאום מתחוויר לעינינו עד כמה האדם – מוצלח, גאון, משכיל, ומוכשר ככל שיהיה – הינו אפס מאופס מול בריה זעירורית וחסרת חוליות, שבורא עולם שולח לשתק את העולם כולו. משמים, הפכו את ימי השגרה וההכנות הקדחתניות לפסח לימים של פסק זמן, הפסקה מאולצת מהתוכניות המקוריות לטובת ישיבה כמעט באפס מעש, כל אחד במקומו הוא.

אלו רמזים עבים מאוד, הבהרה שנדרשים מאיתנו חשבון נפש ומחשבה, חישוב מסלול חיים מחדש ושינויים דרמטיים באורח חיינו. מי יכול לומר שהוא יודע על מה נדרש עם ישראל להתעורר בעת הזו. אין לנו אלא לעיין בספרים הקדושים המצויים לנו את הדרך נלך בה, מהם נלמד את כיווני החשיבה וההנחיות המעשיות הנדרשות מאיתנו לעת הזאת, במה עלינו להתחזק וכיצד עלינו לפעול כדי לנצל את העת הזו בצורה נכונה, לקבל את ההחלטות הנבונות, ולמנף את התקופה זו לרווח רוחני נצחי. הבה נבחן רגע דרמטי בתולדות העם היהודי, הרגע בו יעקב אבינו – בחיר האבות, עומד להיפרד מבניו – 12 השבטים שהקימו את עם ישראל, והוא קורא להם ומנחה אותם לגבי דרכי הפעולה לאורך כל חיי העולם היהודי. תחת הכותרת 'האספו ואגידה לכם' הוא מכנס אותם סביב מיטתו, ובדברי יעקב אלה מגלה הרה"ק בעל ה'אוהב ישראל' מאפטא זי"ע בפרשת ויחי משמעות כבירה ונשגבה, שמדברת בדיוק לתקופתנו אנו: יבואו ימים, אומר יעקב אבינו לבניו, בהם עלולים לבוא עליכם חלילה צרות ואסונות, מחלות ומצוקות קשות. דעו בניי, שכל אלו הם בגלל ה' מוצאות הפה – חמשת חלקי הפה בהם אנו מדברים, הפה הוא מחולל הצרות הגדולות ביותר, מעביר את המחלות ויוצר את המצוקות.

לא, לא רק בהעברת חיידקים ונגיפים, אלא גם ובעיקר כי הדיבור האסור, שימוש בפה למטרה לא טובה, אמירת דברי גנאי ולשון הרע על הזולת – אלו מחוללי אסונות ומגיפות, אלו מביאים עלינו את הצרות כולם! ואם רצונכם להישמר מפגעים אלה – ממשיך יעקב אבינו ורומז – ה'אספו – אספו את חמשת מוצאות הפה, חמשת חלקי הפה שמדברים, כנסו אותם לאסיפת חירום כדי שיפעלו רק בצורה הנכונה, רק לדברי תורה ותפילה, דיבורי חסד והארת פנים.

כי כל עוד הפה מחולל אסונות בשיחה – הוא עלול לחולל אסונות בציבור! כל עוד הפה מחולל רעות בדבריו – הוא עלול לחולל רעות בקהל כולו! כל עוד הפה מעביר גנאי ורוע מאיש לרעהו – הוא מעביר גם מחלות ונגיפים בין האנשים! ואדרבה, אם אוספים את מוצאות הפה לחשיבה מחודשת, לשימוש נכון, לבצע בעזרתם רק דיבורים טובים, רוחניים,

מעוררי טוב, אזי 'ואגידה לכם' – יעמוד יעקב אבינו ויאיגד עימנו, לשמור עלינו, להצילנו מכל רע, לבטח אותנו מכל מגיפה. כלומר, המשך ההתפשטות והשלכות המצב הנוכחי תלויים בכל אחד מאיתנו: אם נשמור על הפה והלשון לבל ירעו ויזיקו – יעקב אבינו יבוא לשמור עלינו לבל נינזק או נינגף חלילה.

אם נקבל על עצמנו ללמוד בספר 'חפץ חיים' בקביעות, בהתמדה, מדי יום ביומו למען ניזהר ונישמר - נהיה מוגנים היטב. כי ככל שנשתמש בפה לשימוש הטוב והנכון שלו – כך נזכה שהוא יגן וישמור עלינו מכל מחלה ומצוקה! אחים יקרים, הנה עוד משמעות למילים 'מוות וחיים ביד הלשון'. השומר פיו ולשונו, זוכה לשמירה עליונה, להגנה רוחנית, יעקב אבינו – ישראל סבא, עומד ומגן עליו מפני מחלה, מגיפה, צרה ומצוקה. וככל ששומרים את הפה והלשון טוב יותר, כך הופך הפה ממעביר מחלות לחיסון עוצמתי, ממדביק בנגיפים לביטוח חיים! חסד עשה ה' עם הדור שלנו, כאשר הכהן הגדול מאחיו – 'החפץ חיים' זצ"ל, חיבר עבורנו ספרי הדרכה וחיזוק מפורטים ומדוקדקים למדנו את הדרך נלך בה, ספרי 'חפץ חיים' ושמירת הלשון.

זה זמן לקבוע לימודנו בספרים אלה, ואם כולנו בבית – זה הזמן לקבוע שיעור משפחתי משותף, שישאר עימנו כנכס צאן ברזל גם ככלות המגיפה. פרשת השבוע נפתחת במילים 'ויקרא אל משה', האות אל"ף כתובה קטנה, לרמז לענווה של משה רבינו. כשיהודי עניו מכל אדם ומצטנע, מבין הוא כי אין מקום לדיבורי גנאי על הזולת. וכי כיצד יכול הוא לבזות חבר או לדבר עליו דברים שאינם ראויים? הבה נאמץ את המסר הזה להתחזק בשמירת הלשון, לקבוע לימוד קבוע בספרי חפץ חיים ושמירת הלשון, וכך נמתח מעל ראשנו הגנה שמיימת חזקה ומעוררת רחמים, אשר תגן על כולנו מתוך בריאות איתנה! איש אחד, קבלה אחת! אחד המיוחדים ברבני העיר בני ברק היה הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, שכיהן כרב הקהילה 'נחלת משה'. מנהג יפה עשו בקהילה, במסגרתו כל בחור בר מצוה נכנס לשיחת הדרכה מרב הקהילה מספר שעות טרם מעמד ה'בר מצוה', בו נסך הרב בחתן הנרגש דברי מוסר וחיזוק, עידוד והדרכה לקבלת עול תורה ומצוות בשמחה ובטוב לבב. השיחה כללה דברים אישיים, ולצידם דברים כלליים שהרב נהג לחזור ולשנן באוזני חתני בר המצוה כולם. כך למשל, נהג לצטט מדברי בעל ספר 'הפרדס' זצ"ל, אשר כתב כי כל קבלה שחתן בר מצוה מקבל על עצמו בליל שמחתו, ומתכוון לקיימה בכל לבו ונפשו כל ימי חייו – זוכה הוא לסייעתא דשמיא לעמוד בקבלה הזו. כדי לחזק את הדבר ולעודד את חתן בר המצוה לקבל קבלה טובה כזו, נהג להפטיר: 'ואני מכיר אישית, חתן בר מצוה שקיבל על עצמו במעמד ה'בר מצוה' שלו להישמר ולהיזהר מכל לשון הרע, והחל ללמוד באופן קבוע את ספרי 'חפץ חיים' ושמירת הלשון, וזכה באמת לעמוד בקבלתו זו: הקדוש ברוך הוא שמר עליו לבל יחטא בלשון הרע, והוא הצליח לשמור את פיו ולשונו תמיד! כמוכן, איש לא ידע מי הוא אותו אדם מסתורי, שקיבל על עצמו קבלה טובה כל כך ובורא עולם סייע לו לעמוד בה. הרב פלמן מעולם לא חשף את זהותו, וגם לא סיפר מנין לו שהיה אדם כזה. הוא פשוט שב ושינן את העובדה שהיה כזה איש, ונתן לחתן הבר מצוה להסיק את המסקנה שכדאי גם לו לקבל על עצמו את הקבלה הטובה הזו... עד ליום בו הדבר נחשף, ומעשה שהיה כך היה: לאחר פטירת הרב פלמן, ביקשו בני משפחתו להוציא ספר לזכרו, הוא הספר הנפלא 'ללא שם'. לצורך כך, ראינו את אחותו – הרבנית צירה פלשניצקי תלטי"א, אשר גילתה את הסוד: ביום רביעי, אור לכ"ד סיוון תש"ח, נערכה שמחת 'בר מצוה' צנועה באולם שע"י בית הכנסת 'היכל מאיר' בתל אביב. חתן בר המצוה היה עלם צעיר בשם בן ציון, ואביו, הלא הוא הגאון רבי שמואל פלמן זצ"ל, רב הקהילה. רבים באו להשתתף בשמחה, לברך ולהתברך, וחתן הבר מצוה שיתף פעולה היטב. לחץ ידיים בחדווה, חייך לכולם, הודה על המתנות וענה 'אמן' בכוונה על הברכות. ולמרות זאת, חדי עין הבחינו כי הבחור לא באמת שקוע בשמחתו, משהו מעיב עליו. אחותו סיפרה כי הביטה בעינו וראתה כי הוא נסער, מוטרד, אולי אפילו מודאג, והתקשתה להבין מה כל כך מדאיג את החתן – שכלפי חוץ מבצע את תפקידו היטב, אולם במבט מעמיק ניכרת עליו דאגתו... מאוחר יותר, גילה הילד, נער בן 13 בלבד! – לאחותו, את סיבת דאגתו: הוא יודע שהוא ילד כריזמטי, נעים שיחה ואהוב על הבריות. לכן, רבים נקבצים לשמוע מאמרי פיו, או משמיעים לו מדבריהם. אם עד עתה נהנה ממעמד זה, הרי שכאשר נחשף לדברי 'חפץ חיים' המבאר שקשה לפטפטן לשמור פיו ולשונו כראוי – פתאום הוא מבין שמעמדו זה הוא מטרד מדאיג. הרי איך ישמור פיו ולשונו כראוי כאשר הוא ילד שמשוחח עם כולם בניגונים, מבדח ומתבדח, פטפטן מתוק כזה? שימו לב! הוא היה ילד בן 13 בלבד, וביום שמחתו – זה מה שהטריד אותו. איך הוא מצליח לשמור על פיו ולשונו, לקבל על עצמו להיות שמור מכל דיבור אסור בכל מחיר, בעוד הוא ילד תוסס ופעלתן, עליו ופטפטן, שהכל משוחחים אתו ובסביבתו!! הוא חפץ בכל מאודו להישמר מכל דבר לשון הרע ורכילות כל ימי חייו, אבל אופיו לא תואם לקבלה כזו... ולכן, למרות הקושי הרב שהיה כרוך בכך, הוא פשוט קיבל עצמו, אי אז, ביום הבר מצוה שלו, לשמור את פיו ולשונו מכל משמר, להישמר ולהיזהר מכל דיבור אסור, מכל לשון הרע או דיבור גנאי על הזולת. זה מנוגד לאופיו, לסגנונו, לשמחת חייו ולעליונותו התוססת – אולם זו הקבלה אותה קיבל עצמו בו ביום – כילד בן 13! ולימים, העיד שוב ושוב – על איש מסתורי שהיתה לו סייעתא דשמיא, שבורא עולם סייע לו לעמוד בקבלה הזו. עתה אנו יודעים מי הוא האיש המסתורי הלו, ומה הסוד שהסתיר – אותו כדאי לכולנו לדעת: שמירת הלשון דורשת מסירות והקרבה, ידיעת ההלכות על בוריין היטב, וכמוכן – התגברות יומיומית. אולם, מי שמקבל על עצמו לעמוד בנסיון הזה, גם אם הוא פטפטן או כריזמטי או מעורב בחברה, הבא להיטהר מסייעים לו, ניתנת לו סייעתא דשמיא לעמוד בקבלה הזו. עתה הוא הזמן לנצל את ההתכנסות בבתים ובלבבות, להתחיל בלימוד ההלכות, לחזק את בדקי הפה, להישמר מכל לשון הרע. ככל שנקבל על עצמנו, ככל שנחזק את בדקי הפה, כך יהיה הדבר לשמירה והגנה עבורנו, ונזכה ברווח עצום, שהרי יעל כל דיבור ודיבור שאדם חוסם את פיו, זוכה לאור הגנוז שאין כל בריה ומלאך יכולים לשער!!

לחידודי- מדור לחידוד המחשבה

מאיפה לומדים צרכים לעשות תספורת את הילד בגיל 3 שנים?

מקורות: ויקרא יג, לג.